

مبانی توسعه استنباط از رفتار معصوم(ع): ماهیت، دلالت و قلمرو مهدی مردانی (گلستانی)^۱

چکیده

یکی از حوزه‌های کارایی رفتار معصوم(ع)، استنباط آموزه‌های دینی است که به دلیل عدم تنقیح مبانی و روش‌های اعتبارسنجی و دلالت‌شناسی، آن‌چنان که باید مورد توجه قرار نگرفته است. از جمله راه‌های افزایش دامنه بهره‌گیری از سنت عملی در استنباط، تبیین مبانی و پیش‌فرض‌هایی است که پذیرش آن‌ها موجب به کارگیری بیشتر رفتار معصوم و در نتیجه، توسعه استناد و استنباط از آن می‌شود. پژوهش حاضر، تلاش دارد تا به روش تحلیلی-اکتشافی، باورهای بنیادین کارآمدی رفتار معصوم را در استنباط که بر پایه سه مؤلفه ماهیت، دلالت و قلمرو استوار گردیده است، تبیین نماید و زمینه بهره‌گیری افزون از سنت فعلی را فراهم آورد. باور به احتمال فعل بر ترک و تقریر، دلالت تام فعل معصوم و محدودیت رفتارهای اختصاصی معصوم، از جمله مبانی مؤثر در توسعه استنباط آموزه‌های دینی از رفتار معصوم است.

کلیدواژگان: سنت فعلی، مبانی کارکردشناسی، استنباط آموزه‌های دینی، گسترش کارآمدی

۱. عضو هیئت علمی پژوهشکده علوم اسلامی، بنیاد پژوهش‌های اسلامی آستان قدس.